

Fereastră spre zbor

Florin T. Roman

Rostul secunde de s-ar topi în mine,
în loc de sânge cald, palpitând ușor,
mi-ar curge prin vene istoria
și cerul dintr-un ochi...
Fereastra dinspre zborul păsărilor
larg s-ar deschide, și timid,
pe când umbrele banalelor preocupări cotidiene
ar zvâcni într-un sertar al timpului
închis demult, pentru totdeauna.
Noi, toți, știm,
nu mai avem nevoie decât de cuvânt.
Sau poate, printre atâtea himere,
de tăcere?
Împreună cu codrii, cu viața, să fremătăm!
Toată grija cea lumească să o lepădăm!